

Kerro, kerro kuvastin

Kuva: Jasmine Leppä.

Hyi kauhea. Millainen naama, millainen vatsa! Minä olen ruma. Ruma! On kesäkuinen ilta. Jo ties monettako kertaa seison huoneeni peilin edessä ja itken. Itken vuolaasti. "Äiti, etkö sä ymmärrä, että mussa ei ole mitään kaunista! Mä olen ruma!" Ei. Ei äiti ymmärrä. Huudan ja kiljun ja poljen lattiaa kolmevuotiaan uhmalla. Vähitellen epätoivoinen viha saavuttaa loppuaan, raivo alkaa hellittää ja minä valun pieneksi nyyhkyttäväksi kasaksi lattialle.

Miten olenkin niin mitätön. Niin mitätön ja ruma ihminen.

Väitän, että jokainen tuntee toisinaan samoin. Toisinaan jopa hieman useammin. Ehkä jopa koko ajan. Aina. Kaikkialla. Väitän myös, että aihe "ulkonäköpaineet" on loppuun kaluttu jokaista itseinhon ripettä myöten. Silti me yhä kritisoimme omaa

ulkonäköämme. Silti me pidämme itseämme monesti arvottomina.

[pullquote-right]

On totta, että nyky maailma vastaa kaikkiin tarpeisiimme täydellisyyteen pyrkimisessä.

[/pullquote-right]On yleisesti tunnettu asia, että naistenlehdet, mallien kuvat, mainokset, julkkisten muokatut vartalot ynnä muut aiheuttavat meille ulkonäköpaineita. On myös totta, että nyky maailma vastaa kaikkiin tarpeisiimme täydellisyyteen pyrkimisessä. Toisille riittää meikkaus, PhotoShop, ripsien ja hiusten pidennykset ja solarium, kun taas äärimmäisyyksiin menevät käyttävät itseään jos minkälaisissa kauneusleikkauksissa ja rasvaimuissa saavuttaakseen täydellisyyden.

Ei ole merkitystä mihin asti paineet meidät johtavat. Olivat toimenpiteemme sitten ainaista meikkaamista, photoshopattuja kuvia, silikonirinnat tai jokavuotinen rasvaimu ja kasvojenkohotus, olemme yhtä kaikki naurettavia tehdessämme kaiken sen, varsinkin, kun emme todellisuudessa itsekään ymmärrä, ketä varten yritämme olla täydellisiä.

Kuka meidän olettaa toimivan näin? Yhteiskunta? Ja osa yhteiskuntaa olemme myös itse. Me luomme paineet ja vain me itse voimme ne poistaa.

[pullquote-right]

Noin moni ihminen on joutunut toisten haukkumaksi. Sitä voit vain miettiä, kuinka paljon he ovat itseään ehtineet haukkua.

[/pullquote-right] Lukiolaisten liitto aloitti syksyllä #kutsumua- kampanjan, jonka tarkoituksena oli vastustaa kiusaamista ja erityisesti haukkumista. Se levisi netissä metsäpalon nopeudella ja saavutti uskomattoman suuren osallistujamäärän jo lyhyessä ajassa. Minusta se on ennemminkin huolestuttavaa kuin mahtavaa. Noin moni ihminen on joutunut toisten haukkumaksi. Sitä voi vain miettiä, kuinka paljon he ovat itseään ehtineet haukkua vuosien aikana.

Se, miten hyväksymme itsemme, vaikuttaa myös siihen, miten hyväksymme muut. Mitä rumemmaksi itsesi koet, sitä enemmän näet myös muissa ihmisissä rumuutta. Jos taas pulppuat itsevarmuutta suihkulähteen tavoin, säkenöi maailma ympärilläsi helpommin kauneutta ja loisteliaita värejä. Juuri niin kuin sen kuuluukin.

Tärkeintä on rakastaa itseään. Äitisi, ystäväsi, rakkaasi ja kaikki maailman muut ihmiset voivat palvoa kauneuttasi ja kuorossa ylistää Venuksen vartaloasi. Kuitenkin ilman omaa hyväksyvää mielipidettäsi on loppupeleissä sama, mitä he sanovat. Se on kuin seinille huutaisi. Et sinä kuule ja ymmärrä, sillä olet itse pahin kriitikkosi.

Olisi hienoa kertoa, kuinka alun nyyhkyttävä kasa nousi maasta, ymmärsi oman arvonsa ja elää nykyisin itseään rakastaen.

Mutta ei.

Vatsa on edelleen liian iso eikä naamavärkki ole mitenkään parantunut. Jotain on kuitenkin muuttunut. Seisoin tänään peilin edessä vaihtamassa vaatteita ja aloin arvioida itseäni. En kriittisesti vaan vaaleanpunaisten sankojen läpi. Huomasin kuinka sopusuhtaiset kasvot omistan, kuinka sirot sormet minulla on ja miten muodokkaat jalat. Sen jälkeen katseeni siirtyi vatsaan. Hento tuskan huokaus karkasi huuliltani mutta tukahdutin sen. Ja tiedättekö mitä? Olin ihan kivan näköinen.

Olen aika kaunis.